

"Wie zit hier nou op te wachten?"

Dat is wat het eerst door mijn hoofd schoot. En ik kan je vertellen, dat niet alleen. Misschien krijg ik wel negatief commentaar en ligt mijn hoofd op een publiekelijk hakblok. Misschien schrijf ik wel domme dingen en worden mijn collega's daar op aangekeken. Op dit alles zit ik niet te wachten! Dus dan doe ik het niet. Een stuk gemakkelijker en vooral, een stuk veiliger.

En dan..? Is dat het dan? Ja.. Zou je kunnen zeggen. Absoluut! Maar... Dan... Wat, als ik gewoon wel een beetje onveiligheid op zoek en wat schrijf? Alleen negatieve gedachten gaan mij uiteindelijk niet verder helpen. Misschien vind jij dit wel interessant en zou je graag eens een klein beetje in mijn hoofd mee willen kijken. Al zou jij de enige zijn die het leuk vind... Waarom dan niet schrijven?

Juist... Na wat tijd te hebben genomen, komt dan nu toch een dappere poging iets over mijzelf te vertellen...

Hoi! Aangenaam! Ik ben Pieter en werk als Jeugdconsulent voor de gemeente. Ai... Ik hoor op voorhand al gezucht... Jeugdconsulent? Van die bemoeizuchtige, overijverige ambtenaren die graag op de centen zitten?! Ze vertragen alleen maar de boel, je hebt er weinig aan..! Zo hé..! Dat is meteen een lekkere binnenkomer, toch? Mwoah... Niet echt tof... Als je het mij vraagt. Niet de reactie waar ik op hoop als ik met iemand voor het eerst kennis maak. Maar... Wanneer ik in gesprek ben, kom ik er achter dat het vaak begrijpelijk is... Soms ben ik de zoveelste in de rij die mij bemoei met het meest dierbare en kwetsbare; je gezin en wat je hier in tegenkomt. Dan word je ook minder vriendelijk, ook al zit je daar tegenover mij, met mijn nieuwe energie. Als ik mij verplaats in die situatie, zou ik niet anders reageren. Ik ben tenslotte mens. Net als jij.

Gelukkig merk ik vaak dat het gezucht plaats maakt voor het gesprek. Het gesprek geeft begrip naar jou en andersom ook naar mij. Vanuit begrip, ontstaat er contact. En wanneer er contact is, ontstaat er voor mij plezier in mijn werk en is werk geen werk meer. Het samen zoeken naar wat helpend kan zijn voor jou en je gezin. Dat is mijn werk, maar dat kan ik alleen doen door er ook te zijn als mens en ik écht contact met je maak.

Ow.. en of ik dat altijd krijg..? Dat gevoel dat ik niet hoeft te werken en er betaald voor krijg? Euh.. Nee... Heel eerlijk, voelt het werk soms gewoon als een last en ga ik er liever niet heen. Sommige gezinssituaties vragen namelijk om andere stappen en kan ik hier niets in betekenen. Hier ben ik liever niet mee bezig. Voor mij zijn deze situaties al pijnlijk. Laat staan wanneer je hier als gezin mee te maken hebt of krijgt...

Ondanks wat ik net schrijf, weerhoudt mij dit niet om naar mijn werk te gaan. Als ik mij blijf focussen op het negatieve, ga ik uiteindelijk niet meer. Alles wat je aandacht geeft, groeit, toch? Dus.. Voor mij blijft het de uitdaging om de mooie momenten in het werk te zien en te koesteren. Goede gesprekken, mooie ontmoetingen, geslaagde trajecten en af en toe een flauwe grap. Deze maken voor mij het plezier in mijn werk. En, mocht je mij moeten treffen in een situatie die absoluut niet tof is, bedenk dat ik daar, net als jij, nog steeds sta, als mens.